

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69 Pž-499/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom RAČICA d.o.o. za građenje i turizam u stečaju, Stari Grad, Kralja Zvonimira 16, MBS 060213683, OIB 25457469148, kojeg zastupa stečajni upravitelj Milan Ljubičić iz Kolana, odlučujući o žalbi stečajnog upravitelja Milana Ljubičića iz Kolana, Šimuni 142, OIB 87161295116, protiv rješenja Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-63/2019-133 od 27. prosinca 2019., u sjednici vijeća održanoj 19. veljače 2020.

r i j e š i o j e

Odbija se žalba stečajnog upravitelja Milana Ljubičića iz Kolana, Šimuni 142, kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-63/2019-133 od 27. prosinca 2019.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem, Trgovački sud u Dubrovniku odbio je kao neosnovan prijedlog stečajnog upravitelja za izmjenu rješenja tog suda od 4. prosinca 2019., poslovni broj St-63/2019-131.

Iz obrazloženja rješenja proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio budući da je utvrdio da je stečajni upravitelj dostavio sudu obračun troškova sukladno odredbi čl. 254. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) te je sud održao ročište za diobu kupovnine nakon kojega je donio rješenje 4. prosinca 2019. kojim je odlučio o razdiobi iznosa ostvarenog prodajom imovine na kojoj postoji razlučno pravo. Prema shvaćanju suda prvog stupnja, nije moguće naknadno, nakon što je već doneseno rješenje o diobi kupovnine, dostavljati dodatne zahtjeve za naknadu troškova unovčenja jer bi na taj način razlučnim vjerovnicima bilo onemogućeno očitovati se o takvom zahtjevu.

Protiv rješenja žalbu je podnio stečajni upravitelj zbog pogrešne primjene materijalnog prava jer je pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo udovoljiti prijedlogu za izmjenu rješenja od 4. prosinca 2019.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje sukladno odredbama čl. 365. st. 2. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je pobijano rješenje zakonito i pravilno.

Iz preslike dijela spisa dostavljenog ovom sudu proizlazi:

- da je 22. kolovoza 2019. održano ročište za diobu kupovnine prodajom imovine stečajnog dužnika (nekretnine) na kojoj postoji razlučno pravo, na kojem ročištu je stečajni upravitelj obrazložio da su troškovi unovčenja veći od 5%,
- da je rješenjem od 22. kolovoza 2019., naloženo stečajnom upravitelju u roku od osam dana dostaviti valjanu dokumentaciju kojom dokazuje obračun troškova,
- da je 5. rujna 2019. stečajni upravitelj dostavio dopunu prijedloga za diobu kupovnine i traženu dokumentaciju,
- da je rješenjem o diobi kupovnine od 4. prosinca 2019., prvostupanjski sud odlučio da se iz ostvarenog utška namiruju troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava na temelju odredbe čl. 254. st. 3. SZ-a u iznosu od 299.403,11 kn i
- da je 14. prosinca 2019., stečajni upravitelj podnio prijedlog za izmjenu rješenja od 4. prosinca 2019., kojim je zatražio da mu se na pojedine već odobrene troškove, odobre i troškovi doprinosa, poreza i prireza koji terete navedene troškove u iznosu od ukupno 40.395,23 kn.

Prije svega treba navesti da se podnesak stečajnog upravitelja od 14. prosinca 2019., ne može smatrati zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, jer da je sud propustio odlučiti o nekom zahtjevu (čl. 339. ZPP-a). Sud je odlučio o svim troškovima unovčenja koje je obračunao stečajni upravitelj, a podneskom stečajni upravitelj dostavlja novi obračun i zahtjev za naknadu novih troškova. Nadalje, podnesak se ne može smatrati niti žalbom protiv rješenja od 4. prosinca 2019., budući da podnesak sukladno čl. 350. ZPP-a koji se primjenjuje na temelju čl. 10. SZ-a, nema sve potrebne podatke koje žalba treba sadržavati niti bi mogao sadržajno biti žalba jer stečajni upravitelj ni ne navodi u podnesku da je prvostupanjski sud pogrešno odbio ranije tražene troškove, već stečajni upravitelj podneskom zahtjeva naknadu novih troškova.

Rješenje od 4. prosinca 2019. o diobi kupovnine je postalo pravomoćno 19. prosinca 2019.

Odredbom čl. 247. st. 1. SZ-a je propisano da se nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo prodaje u stečajnom postupku, na prijedlog stečajnoga upravitelja ili razlučnoga vjerovnika, uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnoga postupka o ovrsi na nekretnini.

Odredba čl. 254. st. 1. SZ-a obvezuje stečajnog upravitelja da u roku od osam dana od pravomoćnosti rješenja o dosudi nekretnine dostavi obračun troškova unovčenja. Stečajni upravitelj je dostavio obračun troškova u navedenom roku odnosno 5. rujna 2019., te je sud iste odobrio rješenjem nakon održanog ročišta za diobu kupovnine. Istim rješenjem od 4. prosinca 2019., sud je odredio u kojem se iznosu namiruje razlučni vjerovnik. Budući da

nakon donošenja rješenja o namirenju stečajni upravitelj ne može više zahtijevati naknadu drugih troškova osim onih koje je naveo u obračunu koji je dostavio pravovremeno to je sud pobijanim rješenjem zakonito i pravilno odbio kao neosnovan prijedlog stečajnog upravitelja za izmjenu rješenja od 4. prosinca 2019.

Slijedom izloženog, pravilno utvrđuje prvostupanjski sud da se radi o propustu stečajnog upravitelja koji nije pravovremeno dostavio potpuni obračun troškova unovčenja nekretnine. Napominje se da se u navedenoj situaciji ne radi o prekluzivnom roku, već po prirodi stvari, nakon što je sud odlučio o određenom zahtjevu osoba koje imaju pravo na namirenje pa tako i o zahtjevu stečajnog upravitelja to više nije moguće odlučivati o dodatnim zahtjevima s osnove troškova unovčenja.

Dakle, svojim žalbenim navodima tužitelj nije doveo u osnovanu sumnju pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja.

Slijedom navedenoga, žalbu je trebalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu odluku na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a.

Zagreb, 19. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **17894-4be88**

Kontrolni broj: **06cbf-7365f-01ad6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.